

DEN SPEDE BEGYNNELSE

Tanken om å arbeide med film var noe som kom rekende på en fjøl, tilsynelatende tilfeldig, som så mye annet i Ivo Caprinos liv. Det hele begynte med at Ingse Gude ble bedt om å lage figurer til en dukketeaterforestilling som billedkunstneren Fridtjof Tidemand Johannesen planla. Ingse laget dukkene, men forestillingen ble det aldri noe av.

Ivo og Ingse viste frem dukkene i et selskap, kanskje de kunne brukes i en bok? - Men kjære, det der må det jo lages film av! var det noen som sa. Etter selskapet fikk Ivo Ingse til å modellere forskjellige figurer. Han fotograferte dem, fant dem svært fotogene, og ble inspirert til å fortsette. Slik hadde det seg at Caprino så smått begynte å leke seg frem med filmmediet. Til å begynne med var det bare en hobby, noe han drev med ved siden av møbelsnekkingen. Og Ingse arbeidet videre som tinnsmed. Men de var i gang, og Caprino hadde mye moro med sine første eksperimenter. Kanskje ante han, bevisst eller ubevisst, at denne ukjente uttrykksformen var noe som lå for ham, at denne kombinasjonen av teknikk og visuell forestillingsevne var et område der han kunne få brukt alle sine talenter.

For Ingse var dukkene noe nytt, og med dem blomstret det talentet hun hadde prøvet ut på så mange måter: maling, tegning, karika-

tur, håndverk. Hun «hadde det i fingrene», hun kunne snekre og reparere hva det skulle være. Modellering hadde hun aldri drevet med, men nå kom det, og det lå lekende lett for henne.

Fra de modellerte hodene var neste skritt å lage enkle hånddukker, av samme type som de som brukes i dukketeaterforestillinger. Men Caprino syntes ikke det var noe å lage filmopptak av. Han skulle visst at nettopp hånddukker à la Muppet Show ville bli en kjempesuksess på TV 30 år senere! Fjernsyn visste man knapt hva var på denne tiden.

Det neste steg var å lage noen leddete kropper til hodene og bevege dem ovenfra med tråder, som på marionetteatret. Og det fungerte straks mye bedre; dette var kanskje noe å filme! Men uten erfaring, uten utstyr og uten fotograf var det ikke så enkelt. Men sammen med stillsfotograf Andreas Thorsrud og hans 16 mm-utstyr og noen filmlamper de selv hadde laget, gjorde de noen spedde filmforsøk i en kulisse som ble satt opp i spisestuen.

Det ble en sørgelig filmstump. De var ikke akkurat veltrente marionettaktører, derfor ble bevegelsene klumsete. De hadde gjort noen mislykkede forsøk på å kamuflere trådene, noe som gjorde forestillingen ganske håpløs. Caprino kom raskt til den konklusjon at hvis man ønsket å vise dukker på film, var hverken hånddukker eller marionetter tingen. De passet best på teatret, det var der de hørte hjemme.

Film krevde figurer som beveget seg uten synlige tråder! Slik og ikke annerledes måtte løsningen bli. Og han grublet og tenkte, og tenkte og grublet. Plutselig en natt fant han utveien! Underbevisstheten hadde gjort jobben, det var bare å stå opp og gå ned i verkstedet for å tegne og beregne. Den tekniske løsningen på spørsmålet om hvordan han skulle få dukkene til å bevege seg uten tråder, var enkel. Men å lage konstruksjonen med kompliserte overføringer til alle ledd og bevegelige deler i kroppen, for ikke å snakke om treningen som måtte til for at det hele skulle virke, syntes som nokså skremmende utfordringer i starten.

I den første tiden drev Caprino med sine eksperimenter på kveldstid, etter arbeidet på møbelverkstedet. Mario var den dri-

Ingse Gude innrettet snart sitt eget verksted på Hovedgården, hvor hun skapte sine frodige figurer.

vende kraft i verkstedet, og i arbeidstiden ble det arbeidet med møbler. Slik var det bare, og det var en uanstrengt enighet om dette mellom far og sønn. Arbeidstiden begynte klokken syv om morgenen og varte til halv fem. Ferdig med det! Så var det middagstid, og derpå holdt hver på med sitt arbeid til langt på kveld.

Dette kravet til presisjon og ordentlighet har Caprino hatt i seg siden, det har aldri vært snakk om å komme fem minutter for sent til filmatelieret.

Utdrag fra Per Haddals bok:
*Ivo Caprino, Et portrett av
Askeladden i norsk film.*

Hjemmets bokforlag, Oslo 1993.

Kan kjøpes på vår webshop:

www.caprino.no

